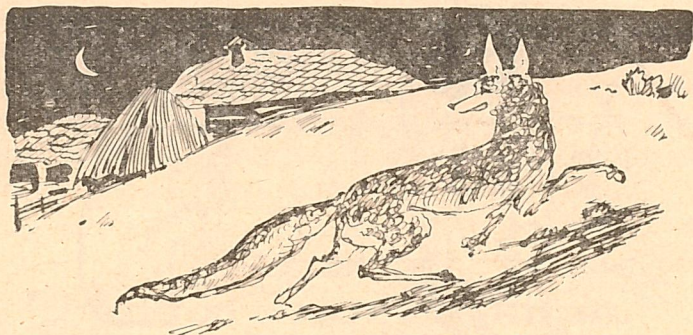

Измамениятъ вълчо.

Тръгнала веднажъ лиса на ловъ. Цѣла нощъ скитала. Обиколила гората, обходила полето — нищо не успѣла да улови. Къмъ полунощъ тя се промъкнала въ Габерово. Присламчила се до поповия курникъ. Но поповитѣ кучета я подушили и безъ малко щѣли да съдератъ кожуха ѝ.

Гладна и уморена, на сутринята кума лиса тръгнала за дупката си.

— Ще ида да си легна, — думала си тя — та дано като заспя забравя глада.

И за по-прѣко, лиса свърнала презъ крайгорскитѣ ливади. Но когато минала презъ тѣхъ, единъ скакалецъ подхвъркналъ и се блъсналъ въ муцуната ѝ. Лиса се спрѣла.

— Чакай, — казала си тя, да си хапна поне нѣкой и другъ скакалецъ, та да не гъртятъ червата ми и ме будятъ.

И лиса започнала да лови и яде скакалци.

Въ това време отъ къмъ гората се задалъ единъ старъ вълкъ. Той носилъ въ устата си малко сърненце.

Закапали лигитѣ на лиса, като видѣла сърненцето. Тя изплюла съ отвращение скакалеца, който още не била дояла и решила какъ-какъ да си кусне отъ сърненцето. Кукнала и се замислила: мислила каква хитростъ да скрои на глупавия вълчо. Но колкото и да се напрѣгала — нищо не могла да намисли. Тогава лиса решила да го удари на просия. Станала и тръгнала да пресрещне вълка. Но когато наближила, забележала, че вълкътъ е слѣпъ съ едното око. Замижала съ сѣщото око и лиса и поздравила:

— Помози Богъ!

— Далъ Богъ добро! — отвърналъ вълкътъ.

— Харенъ ловъ си уловилъ, кумче.